

Vážení čitatelia Vištuckých listov, milí farníci,

v predchádzajúcom čísle Vištuckých listov sme vám priblížili stručný dejinný popis osudu našich historických zvonov, ktoré po celé stáročia sprevádzali našich predkov na ceste ich duchovného života, až po samotný koniec, pretože zvuk zvonov je neodmysliteľnou súčasťou samotného pohrebného obradu, čiže poslednej rozlúčky s každým veriacim, s ktorým sa lúči celá farská obec. Ako sme už spomenuli v predchádzajúcom úvodníku, že od roku 1915 v našej obci zostal už len jeden jediný zvon, a to ten najmenší z roku 1867. Začiatkom obdobia rozvoja nielen náboženského života v našej obci, ale aj zvýšený pocit potreby nových zvonov, resp. i ďalších vybavení nášho kostola (napr. vitráže) bolo nepochybne obdobie dvadsiatich rokov minulého storočia, za pôsobenia pána farára Augustína Budaváryho (* 26.2.1864 - + 26.3.1937). Sú to práve zvonov, ktoré po stáročia ohlasovali začiatok aj koniec dňa a pravé poludnie. Sú svedkami mnohých všedných, ale aj radostných a slávnostných udalostí. Zvonov však neoznamujú len radostné udalosti. Oznamujú aj takú smutnú správu akou je úmrtie. Pôvodne sa vo farnosti zvonilo hneď ako bolo nahlásené úmrtie, neskôr sa z praktických dôvodov ustálilo zvonenie dvakrát denne v určenú hodinu. Rozdielne bolo aj oznamovanie akého pohlavia bola zomrelá osoba a to tzv. potfhaním, čo znamená pauzu pri zvonení. Ak zomrela žena, potfhalo sa dvakrát, ak muž, tak trikrát. Najsmutnejšie bolo oznamovanie o úmrtí dieťaťa na najmenšom zvone, umieračiku. Zvonenie na zvonoch vykonával zvonár. Keďže sa v dávnych časoch ľudia počas celého dňa orientovali prevažne podľa zvonenia, zvonármi mohli byť len zodpovední muži. Preto funkciou zvonára bol vždy poverený farník z váženej a zodpovednej rodiny. Pociť potreby nových zvonov v našej farnosti môžeme vycítiť aj z toho, koľko nadšencov a dobrovoľných darcov sa našlo na túto tak ťažkú dobu medzivojnového obdobia, poznačenú svetovou hospodárskou krízou a nedostatkom. Len z pláňa nášho najväčšieho zvona môžeme vyčítať štedrosť a obetavosť mnohých darcov. Nápis na najväčšom zvone o tom dostatočne svedčí: „Ku cti svätého Michala archanjela dali uliati tento zvon, obetavosť farníkov vištuckých, pokladnica ruženská, Michal Čajkovič a manž. Angela Mináriková, pod farárom Aug. And. Budaváry v roku 1927. Liali bratia Fischer v Trnave. Na strednom zvone je

napísané: „K svetovej válke štyri zvonov nám vzali. Miesto týchto obetavosť farníkov vištuckých dala postaviť tento zvon pod farárom Aug. And. Budaváry a richtárom Paulom Ochabom r. 1921. Živých povolávam, mŕtvych oplakávam a hromy ja zaháňam. Liali bratia Fischer v Trnave. Na malom je nápis: „Tento zvon je uliaty z obetavosti farníkov vyshukských a z obeti Štef. Urbanovič a manž. Ag. Baksovej, Joz. Jurčovič a manž. Ter. Polakovičovej, Joz. Polakovič a manž. Kat. Čechovičovej, Fr. Krajčovič. Za panovania XI. Pia pápeža, Paula Jantausch ap. adm. Aug. An. Budaváry farárom v roku 1927. Frant. Kulifaj Syndikusa.“ Na najmenšom zvone na našej veži, čiže umieračiku je nadpis: „Jak obetu za duše v očisci venovali tento zvon František Jurčovič a Magdaléna Bednáriková v roku 1927. Liali bratia Fischer v Trnave.“ Okrem týchto zvonov, ktoré nám dodnes vyzvňajú v našej kostolnej veži nesmieme zabudnúť na zvon, ktorý sa nachádza v malej skromnej nízkej vežičke nad kaplnkou svätej Anny na Polánke. Hoci sa tento zvon používa len niekoľko krát v roku, napr. na sviatok svätej Anny, svätého Urbana, zasluhuje si našu pozornosť. Nápis na tomto zvone je nasledovný: „Darovala vdova Apolónia Tóth rodená Lančarič v roku 1927. Liali bratia Fischer v Trnave.“ Toto sú zachované svedectvá o ľuďoch, ktorí sa zaslúžili o to, aby tieto zvonov, ktoré boli zadovážené z ich finančných prostriedkov v našej kostolnej veži, zvonili dodnes aj nám. Okrem nich si s úctou spomíname i na všetkých zvonárov či kostolníkov, ktorí v minulosti, ale aj v súčasnosti niekoľkokrát denne, v každom počasí, vo všedné aj sviatočné dni vyšliapali schody na vežu, aby spoluobčanom oznámili všetky dôležité udalosti. Sú to práve zvonov, ktorých hlas sa od svojho vzniku, až dodnes nesie našou obcou a vrškami či lúkami vďaka dobrodincom našej farnosti. Zvon je jediná vec, ktorá má srdce. A toto srdiečko bije, bije do zvona, jeho hlas sa ako mráz derie pod kožu a človek sa ho nevie zbaviť. Počúť ho všade a – keďže má srdce, ľudia hneď vedia, čo chce povedať: svojim melancholickým hlasom zvoláva veriacich do kostola, hlási ohne či povodeň, oznamuje príchod nepriateľa, ale aj radostne poskakuje v úlohe svadobných zvonov, či trúchli ako smutný umieračik. Nezáleží na jeho veľkosti. A pretože zvonov boli vždy na očiach, osud si s nimi neraz škaredo zahral.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Obetovanie Pána

A moja duša
sa bude tešiť s Pánom
a z Jeho pomoci sa radovať.
A všetky moje kosti
volať budú:
Ó, Pane, kto je ako Ty?
Čo pred silnejším
chrániš slabého,
pred násilníkom bedára.

Svedkovia násilia
si stali proti mne,
pýtajú sa ma na veci,
ktorých nie som si vedomý.
Zlým sa mi odmeňujú za dobré
a moja duša je veľmi opustená.
Keď oni chorľaveli,
pôst som zadržal,
do vrecoviny odial som si telo
a modlitba mi vychádzala z prs.

Akoby mi boli priateľmi
a bratmi, smútok som nosil
ako za matkou,
v žiali som chodil zronený.
A oni radujú sa z mojich rán
a proti mne sa schodia,
rúhajú sa mi, nič netušiacemu.
V zuboch ma trhajú
a nechcú prestať tí úšklabní
a podlí posmievační,
zubami škripu proti mne.

Dokedy ešte chceš na to
hľadiť, Pane?

Podobnosť s Kristom

Z dejín vieme, že mnoho revolúcií si pomáhalo náboženskými heslami. Chceli pomôcť chudobným, nastoliť spravodlivosť, nevzdelaným dať vzdelanie a potrestať bohatých. Žiaľ, po revolúciách to bolo často úplne ináč. Stačí napríklad spomenúť francúzsku alebo ruskú revolúciu, ktoré po víťazstvách priniesli novú krutosť a totalitu.

Ježiš v nazaretskej synagóge číta slová proroka Izaiáša: „Duch Pánov je nado mnou, lebo ma pomazal, aby som hlásal evanjelium chudobným. Poslal ma oznámiť zajatým, že budú prepustení a slepým, že budú vidieť; utláčaných prepustiť na slobodu a ohlásiť Pánov milostivý rok.“ Potom Ježiš dodal, že sa tieto slová vzťahujú na neho. Táto Ježišova primičná homília má revolučné myšlienky. Lenže ich zmysel bol iný na rozdiel od toho, aký im dávali rozliční revolucionári. Mali predovšetkým urobiť duchovnú revolúciu v ľudských srdciach. Bez tejto revolúcie sa nemôže žiadna spoločnosť zmeniť k lepšiemu. Ježiš chce oslobodiť človeka vo všetkých jeho rozmeroch. Nielen v rozmere sociálnom, aby mal dostatok chleba, ale aj v rozmere duchovnom, aby ostal stále zameraný na Boha a blížnych. Ježiš túži, aby sa každý človek stal tým, čím je povinný byť.

V dnešnom svete si mnoho ľudí vedie svoje vlastné revolúcie. Revolučne sú napríklad naladení ochrancovia prírody; bojovníci proti svetovej globalizácii; zástancovia homosexuálnych manželstiev; bojovníci za interrupcie; rozličné skupiny mladých ľudí, napríklad anarchisti a neonacisti. Niektoré revolúcie si pomáhajú náboženskými myšlienkami, iné sú proti Bohu a človeku. Niektoré majú zmysel, iné sú nezmyselné a narúšajú stabilitu spoločnosti a často aj Boží poriadok vo svete.

Cirkvi úprimne záleží na tom, aby vo svete vládol pokoj, porozumenie a poriadok. Evanjelium je však v akejkoľvek dobe a v akejkoľvek spoločnosti adresované konkrétnemu človeku. On sa musí sám rozhodnúť, či dovoľí, aby sa v jeho srdci uskutočnila duchovná revolúcia. Bez týchto osobných revolúcií nie je možné zvyšovať kvalitu života na našej planéte. Aj tie najlepšie obrodné myšlienky sa zvrhnú, pokiaľ nebudú ľudia vnútorne oslobodení.

Ježiš sa každého, kto počul jeho revolučné slová, pýta: Už si urobil revolúciu vo svojom vlastnom živote?

MARIAN ŠURÁB

Spoveď pred prvým piatkom:

- pondelok – streda od 16,30 h.
- štvrtok po sv. omši
- piatok od 16,00 h.

Exemplum je v skulptúre dobe a v skulptúre spoločnosti adresované konkrétnemu človeku.

Vzájomná závislosť

Do nášho ľudského sveta vtrhol chlad. Ľudia žijú ako stuhnutí chladom. Osamelí ako na púšti. Sami v ľudskom zmätku nákupných centier a hypermarketov, električiek, autobusov a bytoviek. Všade ľudia bez tváre, bez srdca. My ľudia sme od seba navzájom závislí, keď ide o každodenný chlieb, oblečenie, bývanie, prácu a odpočinok, o všetko, čo sa dá kúpiť, No omnoho väčšími sme od seba závislí, keď ide o naše šťastie. A tu sú nám peniaze nanič.

*Šťastie sa rodí v srdci,
je živé láskou,
a tú nemožno kúpiť.*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté 3. týždni cezročného obdobia - (C)

28.I. pondelok « Missa tridentina »

17.00 Za zdravie a Božie požehnanie pre Jozefa a Janu

29.I. utorok

17.00 Za Ľ Františka a Františku Tibenských

30.I. streda

17.00 Za Ľ Ludovíta a Máriu Bilských a syna Vieroslava

31.I. štvrtok

08.00 Za Ľ Jozefa Tešoviča a rodičov z oboch strán

1.II. piatok – Prvý piatok

17.00 Za Ľ Františka a Viktóriu Kukumbergových

2.II. sobota - sviatok

08.00 Na úmysel ordinára

16.00 Sobášna omša s nedelňou platnosťou na nedeľu
(František Ochaba a Michaela Kosnáčová)

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

3.II. 4. nedeľa v cezročnom období – (C)

08.00 Za Ľ Emanuela a Viktóriu Vráblových

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10.00 Za Ľ Rudolfa Jurčoviča

Lektori: Kuric M., Polakovič P.

14.00 Posvätný ruženec, litánie, výmena ružencových tajomstiev

Liturgický kalendár

28.I. pondelok	sv. Tomáš Akvinský, kňaz a učiteľ Cirkvi
29.I. utorok	sv. Valér, biskup
30.I. streda	sv. Martina, panna a mučenica
31.I. štvrtok	sv. Ján Bosco, kňaz
1.II. piatok	sv. Tryfón, mučeník
2.II. sobota	Obetovanie Pána - sviatok

Letné radosti

Keď za letného rána prechádzaš zarosenou lúkou, cítiš sa sviežejší a živší. Ak touto lúkou bežíš bosý, ožije celé tvoje telo. Rosa ťa priam pozýva pozrieť si lúku a v kvapkách rosy obdivovať hru svetiel. Je to čosi ešte nedotknuté. Zdráhaš sa narušiť túto tajnosť.

Pozýva ťa to jednoducho pozeráť, obdivovať a diviť sa. Letné ráno rozradostí tvoju dušu. Vtedy porozumieme aj žalmu: „Podvečer je nám hosťom plač a radosť nadránom.“ (Ž 30,6) Rosa zmyje z duše starosti predchádzajúceho dňa a nechá ju znovu zažiarit.

Nič zvláštne

Bdelosť súvisí s prebudením. Kto starostlivo sleduje svoj dych pri chôdzi, berie pozorne do rúk lyžicu, kto je celkom sústredený na to, čo práve robí, bdie. Bdelosť nám chce umožniť dotyk s vecami a ľuďmi. Istého mnícha sa pýtali na spôsob jeho meditácie. Mních odpovedal: „Keď sa pustím do jedenia, jem. Keď sa posadím, sedím. Keď vstanem, stojím. Keď kráčam, idem.“

„To predsa nie je nič zvláštne. Tak to robíme všetci.“ Odpovedali. Vtedy mních povedal: „Nie. Keď si sadáš, už aj vstávaš. A keď stojíš, si už na ceste.“

Stal sa zázrak

Kde sa nestal zázrak, nevidieť šťastie.“ Túto na prvý pohľad viac-menej prekvapujúcu pravdu sformuloval Fridrich Schiller. Vo svojej básni *Šťastie* vyjadril, že šťastie sa nedá kúpiť ani ovplyvniť vlastným úsilím. Šťastie je vo svojej podstate vždy dar, zázrak.

Zázrak sa nedá urobiť. Zázraky sa stávajú. Zázraky nás prekvapia. Zázraky sa dostavia. Zázraky padajú vždy z neba. Spadnú na nás.

Môžeme len vystrieť ruky, aby nepadli mimo nás. Našou úlohou je zachytiť zázrak šťastia, ktoré nám zoslal Boh.

Pripusť k sebe neznáme

Človek je vo svojej podstate príjemca a prijímateľ. Predtým, než sám niečo urobí, musí spoznať svet, ktorý mu je predurčený a prijať ho. Musí prijať, čo je, a pripustiť, že to, čo ho čaká, je také, aké má byť. Duch človeka je závislý od zmyslu prijímať zážitky a znamenia. Rozumom nechápeme nič, čo by sme už predtým neboli prijali zmyslami,“ hovorí svätý Tomáš Akvinský. Pochopíme, až keď nám zmysly niečo ponúknu. A zmysly môžu niečo ponúknuť, len ak to predtým zmyslovo prijali. Človek môže spoznávať, len ak svetu dovolí vstúpiť do svojich zmyslov, do svojich myšlienok, ak privolí vstúpiť niečomu neznámemu. Svet je tu síce pre človeka, ale nestačí to len konštatovať. Človek sa mu musí sprístupniť, pustiť ho k sebe, dovoliť, aby sa mu ukázal a otvoril.

Všímaj si svojho anjela strážneho a ver mu.

Anjeli sú Boží poslovovia. Človeku zvestujú Božie slovo, zjavujú mu jeho pomáhajúcu a uzdravujúcu blízkosť. Zasahujú do ľudského života, ochraňujú ho pred nebezpečenstvom, bdejú na jeho cestách a hovoria k nemu v jeho snoch. Anjeli sú poslovovia inej, hlbšej skutočnosti. Sú obrazom našej túžby po bezpečnosti a domove, jednoduchosti a radosti, živosti a láske. Spájajú nebo a zem. Otvárajú nám nebesia a dávajú nášmu životu nebeský jas.

Sleduj svoje myslenie

Mali by sme sledovať, čo si myslíme a ako veľmi si môžeme myšlienkami uškodiť. Zodpovedá naše myslenie skutočnosti, alebo si realitu skresľujeme? Kde sa dozvedáme vysvetlenie skutočnosti? Ak si svoje povolanie a prácu vysvetľujem negatívne ako vykorisťovanie, nudu, preťaženie, budem ju aj podľa toho vykonávať. Od môjho myslenia závisí, ako sa cítim, či prijmem ľudí okolo seba a ako prežijem obyčajný všedný deň. Myslím tak, ako myslia všetci okolo mňa, alebo myslím Božím myslením?

Ak sa na skutočnosť pozrieme Božími očami, rozpoznáme celkom zreteľne, čo je pre nás dobré, čo nás robí dobrými a blaženými a čo nás vedie ku skutočnému životu.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Uvidel a uveril (Jn 20, 2-8)

Ján nie je teoretik, ale mystik. Prešiel neľahkú cestu živej skúsenosti s Bohom a jeho viera nadobúdala hlboké korene, ktoré mu umožnili spoznať podstatu Ježiša, milovať ho a veriť v neho.

Sú to jeho vnútorné etapy utvrdzovania sa vo viere. Od krstu v rieke Jordán, od rozhodnutia opustenia Jána Krstiteľa a putovania za Ježišom, od premenenia vody na víno v Káne Galilejskej. Bol prítomný pri zvláštnych udalostiach premenenia Pána, zázračnom rybolove, rozmnožení chlebov, pri agónii v Getsemanskej záhrade. Nakoniec opustený priateľmi stál pod krížom na Golgote, vzal k sebe Ježišovu matku. Bol to on, kto prvý pribehol k prázdnejmu hrobu a uveril. Tri roky zakúšal, aký je Boh, skrze jeho Syna. Cez mnohé zázraky, skúšky, kríž a zmŕtvychvstanie sa stal mystikom.

V tejto viere a videní písal svoje evanjelium, listy a apokalypsu. V nich odhaľuje zmysel konečných ľudských dejín. Ukazuje pohľad na utrpenie, kríž, smrť, zlo, nenávisť, opovrhnutie, na svet a večnosť.

Je mystikom, ktorý definuje Boha ako Lásku. Netvrdí, že Boh miluje alebo že láska je Boh. Ale že podstatou Boha je láska a miluje každého človeka. Aký lepší výklad by sme mohli nájsť na Kristovo „nové prikázanie“?

Láska miluje do krajnosti. Dáva všetko za všetko a má všetko vo všetkom, lebo spočíva v Jednom, z ktorého plynie a pochádza všetko dobré.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Pútnik

Na prekrásnom hrade, z ktorého už dávno neostal kameň na kameni, žil veľmi bohatý rytier. Veľa peňazí vydával na výzdobu hradu, ale pre chudobných robil málo.

Raz prišiel do hradu chudobný pútnik a prosil o nocľah. Rytier ho nevládne odmietol a povedal:

„Tento hrad nie je nijaký hostinec.“

Pútnik mu odpovedal: „Dovoľte mi, prosím, tri otázky.

Potom hneď odídem.“

Rytier povedal: „Pýtajte sa. Rád odpoviem.“

Pútnik sa ho opýtal: „Kto býval pred vami na hrade?“

„Môj otec,“ odpovedal rytier.

„A kto tu býval pred vašim otcom?“

„Môj starý otec,“ odpovedal rytier.

„A kto na ňom bude bývať po vás?“ pýtal sa pútnik ďalej.

Rytier odvetil: „Dá Boh, môj syn.“

„No,“ pokračoval pútnik, „keď každý z vás býva len na určitý čas v tomto hrade a potom uvoľní miesto ďalšiemu, čože iné ste tu ako hostia? Tento hrad je naozaj ako hostinec. Nevynakladajte teda toľko peňazí na jeho výzdobu, veď ste v ňom iba nakrátko. Robte radšej dobre chudobným, tak si vytvoríte trvalé bydlisko v nebi!“

Rytier si vzal tie slová k srdcu. Cudzinca na noc ubytoval a od toho času bol k chudobným štedrejší.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti II.“

Rok nad evanjeliom

Otče náš

„Pane, nauč nás modliť sa...“ prosili učenici. A Ježiš im predložil modlitbu Otče náš.

Keby sme si zo všetkých strán evanjelia smeli ponechať iba jedinú, či by sme si nechránili práve stranu s modlitbou Otče náš? Je to najvznešenejšia a najúplnejšia modlitba, akú vyslovili pery človeka. Je to modlitba Pánova našej bohoslužby, našej svätej omše. Je to Otčenáš našich radostí a našich žiaľov.

Túto modlitbu nás naučil Ježiš. On sám oslovoval Boha výrazom „Otče“. Len pri Poslednej večeri vyslovil oslovenie „Otče“ štyridsaťpäť ráz. Dovtedy ľudia poznali Boha ako najvyššiu bytosť, ako Pána, Stvoriteľa a Sudcu. Ježiš nájstojí na tom, že Boh je Otec. V prvom rade jeho Otec, ale cez neho i náš.

Boh je náš Otec od chvíle krstu. Nový človek, znova narodený a patriaci Bohu, jeho milosťou oslovuje Boha výrazom „Otče“, pretože začal byť synom. „Dal im moc stať sa Božími synmi“ - tým, ktorí ho prijali. Kto teda uveril v Ježišovo meno a stal sa Božím synom, má začať modlitbou Otče náš - aj aby ďakoval, aj aby vyznával, že je Boží syn. Robí to tým, že oslovuje Boha na nebesiach ako svojho Otca.

Ježiš sám nám povedal, ako sa máme modliť a o čo máme prosiť. Keď hovoríme k Otcovi slová modlitby, ktoré nás naučil Syn, otvárame si cestu k jeho srdcu. Otec poznáva v tejto modlitbe slová svojho Syna.

Ježiš nám kázal výslovne modliť sa v jeho mene. Kedy sa však modlíme viac v jeho mene, ako keď prosíme jeho modlitbou, jeho vlastnými slovami? Keď vyslovujeme slovo Otče, zaznieva v ňom hlas jednorodného Syna. Vieme si to oceniť? A modlíme sa v tomto duchu? Prežívame, že Boh je náš Otec? Ako to prežívali svätí! Ako to prežíval svätý František! V jeho životopise čítame: „Ráno, keď sa brieždilo a vtáci začínali spievať, alebo napoludnie, keď sa hrúžili do sviežeho tieňa lesa, ba i vo hviezdnej noci a za mesačného svitu sa František chvel nevýslovným blahom. „Brat León, vravel mi s očami plnými slz, „aký zázrak! Ako si predstaviť toho, kto stvoril toľkú krásu? Ako ho pomenovať?“ „Boh! Boh!“ odpovedal som mu. „Nie, Boh nie! skríkol. „To meno je hrozné...! Nie Boh, ale Otec!“

Náš Otec

Chcete byť synmi, ale nie bratmi? Potom sa nemodlite modlitbu Otče náš! To je rodinná modlitba. Prijímate to? Naozaj ste to uverili? Prijali ste to srdcom? Alebo to hovoríte len perami? Uznávate, že Boh je náš Otec?

Viete, kto je otec? Pozrite sa na zrelého muža! Skláňa sa nad malým chlapčekom, svojím synom - dal by mu všetko. Drží ho za ruku, chráni pred zimou. Čím viac je chlapec v núdzi, tým viac sa o neho otec stará. To je postoj otca. A to je slabý obraz Pána Boha.

Dieťa rastie obklopené otcovou láskou. Tak sa stará aj o nás Boh - o všetkých. A všetci sa k nemu obraciame v láske a dôvere, keď hovoríme: „Otče náš!“

Kresťan sa modlí modlitbu Pána aj sám, no nikdy sa ju nemodlí celkom privátne len za seba. Vždy sa modlí aj za druhých. Vždy zahŕňa do svojej modlitby všetkých - celú rodinu. Nehovorí: „Otče môj“, ani nehovorí: „Chlieb môj každodenný...“ Hovorí: „Otče náš! Daj nám náš každodenný chlieb. Nám odpusť!“ Sme jeden Boží ľud. Modlíme sa navzájom jedni za druhých modlitbou Otče náš. V tejto chvíli sa mnohí modlia aj za mňa - „daj nám, odpusť nám, zbav nás...“ V tom som zahrnutý aj ja. Taká je modlitba Pána!

Po rodinnom oslovení „Otče náš“ hovoríme ďalej slová „ktorý si na nebesiach“. „Otče náš“ - to zblízuje. „Ktorý si na nebesiach“ - to nevzdáľuje, nehovorí o odstupe, ani o výške a vzdialenosti. Vyjadruje to čosi iné. Akoby sme hovorili: Si celkom iný ako my, iný ako všetko, čo jestvuje okolo nás. Si iný - vznešený a tajomný. A predsa si náš! A k tomu náš Otec!

To je syntéza kresťanského pohľadu na Boha. Nikde na svete takéhoto pohľadu nebolo ani niet. To je výslovný dar evanjelia. Dar Ježišov. Boh je náš Otec! To je veľká vec!

Môj priateľ býval v hoteli v jednej izbe s Arabom z Egypta, Arab sa vyslovoval s úctou o kresťanstve. Jedno však nevedel pochopiť a hovoril o tom až s akýmsi strachom - ako možno hovoriť Bohu „Otče“! To bolo pre neho čosi neslýchané! Boh je Stvoriteľ! Je Pán! Je Sudca! Je vznešený a neprístupný!

Toto je všeobecný postoj moslimov. Čítal som knihu od mohamedánskej konvertitky z Pakistanu. Dala jej príznačný názov: Smiem ňa nazývať svojim Otcom!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku